

Czech Cycling Tour aneb Výlet za hašmichem

Nedávno řekla mamča bráchovi, že jeho sestra má hašmich. Plni zděšení jsme se s bráchou ptali, jakou že nevyléčitelnou chorobou trpím. Mamča nám vysvětlila, že hašmich znamená v místním německém dialektu něco jako posedlost. Tak mám tedy cyklistický hašmich.

Poslechněte Šternberk, nejste vy nějaký von?

Den předem ještě pořád nemůžu uvěřit, že tam skutečně pojedeme. Vůbec nevím, co si mám s sebou sbalit. Nejdůležitější je dobít baterky do foťáku a vzít křídý na malování. Vše ostatní je bonus. Ještě si tisknu mapu okruhů druhé a třetí etapy, časový plán a prohlížím si na internetu, jak vypadá trať Ecce Homo a kde by bylo nejlepší se v sobotu postavit.

Ve čtvrtek ráno vyrážíme. Já nadšená a taťka... nenadšený, ale přichystaný. Na tu dlouhou cestu vlakem se nejlíp vyplatilo použít kilometrickou banku. Retro mezi jízdenkami. Průvodčí se na to chvilku jen tak kouká a pak se pustí do počítání. Mezi tím ještě musí třikrát odběhnout odmávnout stanici, ale po čtvrt hodině to už má přeci jen hotové. V Děčíně a v Ústí se smutkem pozorujeme, jak se dno Labe už krásně zelená. Po výstupu z vlaku v Praze nám přichází naproti Markétka s Mášou, aby nám zpříjemnila čekání na další vlak. Jdeme z Masaryčky na hlavní nádraží a taťka hrozí, že to příště už půjdu sama. K tomu se přidává Markét, která po příchodu na nádraží prohlásí "Tady pak sjedeš do metra, pojedíš na Pavlák a jsi u nás." Se smíchem dodá, že příště pro mě samozřejmě přijdou k vlaku.

Během jízdy rychlíkem do Olomouce se mi vybaví Markétky postěžování si, že v posledních týdnech vůbec nefoukal v Praze vítr. Kdyby jezdili rychlíky se staženými okýnky sem a tam, tak si větru užijí až až. Cesta je tak nudná, že v jedné chvíli začnu pozorovat paní naproti a hraji si na Sherlocka Holmese. Vydedukovala jsem, že paní pracuje jako úřednice, protože byla velmi elegantně oblečená, že netráví čas vyvalováním se venku, protože je tak přirozeně opálená, že jede nejspíš za rodiči na víkend, dle velikosti zavazadla a spoustu dalších drobností, které tak alespoň na chvíli zpříjemnily cestu. Taťka pak prohlásil, že mu ta paní nepřišla vůbec ničím zajímavá. Ach Watsone...

Když vyjdeme ve Šternberku před nádražím, není zde ani naznačeno, že tu bude za dva dny končit královská etapa. Všechny moje představy se v tu ránu ukážou být velmi předimenzované, nerealistické a naivní. Představy člověka, který jede na cyklistický závod poprvé a do té doby žil jen články o atmosféře Tour. Takže závratné zjištění: žádné vyvěšené vlajky, žádné telefonní budky přemalovány na trikolóru, žádné sochy na náměstí oblečené do cyklistických dresů, nic.

Při průjezdu městem si říkáme věty z Černých baronů "Jsem poslední hrabě Šternberk ze Šternberka." a "Poslyšte Šternberk, kam vy to vlastně na tu svatbu jedete?". Klasika.

Kemp v Dolním Žlebu na nás udělal příjemný, pohodový a klidný dojem. Naše zděná chatka byla v panujících tropech požehnáním. V kempu byl také bufet, kam jsme chodili večer na kofolu a dva dny i na večeri. Pán, co dělal ve svém stánku jídlo byl zvláštní povahy, ale taťka si ho úplně získal a za ty dva večery se z nich stali nejlepší kámoši.

Odbočka k místním názvům. Dolním Žlebem jsme projížděli cestou, těsně před Děčínem. V Dolním Žlebu je kemp. U odbočky do kempu byla cedule Jiříkov 21, takže nechápu, proč jsme tam jeli sedm hodin vlakem, když je od nás hodinu jízdy na kole. Část Olomouce se jmenuje Chomutov, úplně stejně jako Chomutov vedle Mostu. A konečně, nedaleko Litovle je také náš starý známý Vilémov. Teda ty Němci v Sudetech nebyli moc originální.

Co všechno kvůli Štybarovi nevytrpíme

V pátek ráno vyrážíme směr Mladečské jeskyně, kvůli kterým s sebou táhneme i tašku teplého oblečení, protože průměrná teplota v jeskyních se pohybuje kolem sedmi až osmi stupňů Celsia. Ideální výlet do horkého dne. V Litovli nás pěkně dostává červená turistická značka, když znenadání končí potokem. Nevím, jestli tam při značení ještě netekl, ale to se mi nezdá moc pravděpodobné. Takže se vydáváme na křižovatce do pole, abychom to výletování neměli zas tak snadné. Po pár minutách jízdy stavíme mezi kukuřičným polem a křovím, taťka vyndává navigaci. Podle té máme na další křižovatce odbočit. Což o to, odbočka tam je, u cesty ale stojí cedule *Nevstupovat! Soukromý pozemek*. Tak se zase vracíme na cestu a pokračujeme dál po terénní vložce. Náhle se ocitáme v přírodní rezervaci vedle dálnice a když nás cesta vyhodí na silnici, ukazatel na Mladeč hlásí 1 km. Tak se to přeci jen povedlo.

V jeskyních mě vyvádí z kontextu průvodkyně, když dramaticky mění hlas v místech, kde čekám, že bude následovat nějaká děsně dramatická historka a nakonec z ní vypadne sdělení, že "...protože se sklíčka nepohla, tak nám žádné nebezpečí nehrozí."

Do Uničova se přesouváme po cyklostezce, která se podobá tankodromu. Vtipkujeme, že když tam jedeme kvůli tomu trojnásobnému mistru světa v cyklo crossu, tak to je velmi stylové. Kdybychom tak věděli, že další den nám bude ještě mnohem hůř. Ze Střelic do Uničova ale nakonec vede krásná nová cyklostezka, hned vedle silnice, po které se už za pár hodin pořítí balík. Otevřená krajina, žádný stín, rozpálená sálající silnice. Vůbec to těm klukům nezávidíme.

Splněný sen

Příjezd na Dukelskou v Uničově je pro mě splněným snem. Plůtky na obou stranách, žlutá brána tyčící se do výšky, vedle ní stojí pódium. A všude se to hemží žlutými vestami organizátorů. Projíždíme celou Dukelskou a sledujeme ukazatele na nádraží. Zjišťujeme, že na Olomoucku je asi zvykem ukončovat cyklostezky zcela nečekaně, když naše trasa končí vtipně v poli. K nádraží se ale dostaneme, zjistíme, v kolik nám teoreticky jede vlak do Šternberka a vracíme se zpět. Kola necháváme svému osudu v přilehlé ulici u Dukelské s tím, že hledáme tetičku a nemůžeme přijít na to, v kterém z paneláků bydlí. A pak následuje čekání.

V jednu chvíli se obloha nad Uničovem zatáhne a zvedne se prudký vítr. Tak prudký, že se nafukovací reklamní banner (nebo jak se té věci říká, jsem fakt nepolíbená) vedle nás úplně zhroutlí. Jeden organizátorský maník hbitě přeskočí plůtek (páni!) a běží to zachránit. Na pomoc se k němu přihnou ještě další dva. Připomíná mi to trochu Pata a Mata. Za chvíli ale jeden z nich vykřikne "Na tohle prdte, tohle není důležité! Padá nám pódium!" A rozeběhne se pryč od vykulených kolegů. Ukazuje se při tom, že v kapele jsou opravdu drsní chlapi. Pódium jim padá na hlavu a oni pořád hrají. Ty jen tak něco nerozhází.

Moderátorka pod bránou nás neúnavně informuje o dění na trati, jak který český závodník vypadá, podle jakého dresu ho poznáme. (Což mě upřímně dost zmátne, protože nevím, co se dělo předchozí den při časovce, tak vůbec nechápu, proč má König modrý dres České pošty a Vakoč červený místo svého mistrovského. Taky jsem je při prvním průjezdu vůbec nezaznamenala.) Patří jí všechna čest, jak dokázala plynule přecházet z angličtiny do češtiny jen tak a v jednu chvíli dokonce začala mluvit francouzsky, to jsme fakt koukali.

Čtvrt hodiny před očekávaným příjezdem balíku se nervózně rozhlížím po Dukelské, kde stále ještě není moc lidí. Zaznamenává to i moderátorka, protože od té chvíle neúnavně opakuje "Pokud máte

nějaké známé, kteří tu ještě nejsou, tak jim zavolejte aby sem hned přišli! Zkusíme jak fandíte: (ticho) ... No doufám, že si to schováváte pro závodníky. Kolik že má Uničov obyvatel? A kolik jich jezdí na kole? Tak jestli přijdou všichni, tak to bude skvělé. Potřebujeme zaplnit celou sedm set metrů dlouhou cílovou rovinku! Už jste obvolali ty známe?" Nebyli jsme si jistí, jestli by to naši známí do příjezdu balíku stihli.

Klid v ulici nejdřív přeruší vrtulník. Pak dlouhá kolona motorek, radio Tour a časomíra, posléze neutrální vozy. Řev v dálce v ulici signalizuje jediné - už je tu balík. První průjezd je hrozně rychlý. Stihnu zaznamenat jen Štybara, který v růžovém dresu opravdu září. To, že okolo projeli i všichni další zjišťuji až když se zpětně koukám na video, které jsem točila. Zahazuji tedy foťák s tím, že důležitější je fandit *jim* a vidět *je*, než se starat o foťák.

Cyklistika je krásný sport. Je to jediný sport, kde se fandí každému. Protože všichni musí udělat stejnou práci. Nikdo není ušetřen. Proto bylo tak hezké sledovat, jak se fandí úplně každému, kdo projíždí, i když je třeba až úplně poslední. O to víc se mu fandí.

Když se už nervózně čeká na příjezd vedoucí skupiny, kde je taky Štyby s Vakočem a Bártou, do cíle, organizátoři se zděšením zjišťují, že na místě, kde stál předtím bufet, stojí uprostřed silnice početná skupina fanoušků s vlajkami. Marně na ně moderátorka volá do mikrofonu aby se stáhli, že tohle není žádná sranda, ať jdou z té silnice pryč. Ale je to moc daleko a tam vzadu ji nikdo neslyší. Dva kluci ve žlutých vestách se tam tedy rozeběhnou, ale pořádně nevědí kam, tak se zase zastaví a čekají na pokyny od pána v organizátorském, který už k nim pospíchá. "No běžte tam kluci! Tam jak stojí s těma vlajkama!" a rozeběhne se po cílové rovině pryč. Přes davy lidí, kteří nakonec opravdu dorazili, namačkaných u plůtků, ale není nic vidět a tak se prostě rozeběhnou směrem, kterým se všichni vyděšeně koukají. Při téhle kritické situaci naproti u zábran stojí dva policisté, jedí klobásu a nevzrušeně pozorují marný pokus organizátorů dostat skupinu fanoušků za plůtky. Okolo už projíždějí motorky a doprovodná auta, jde do tuhého. Na poslední chvíli se ale přeci jen podaří dostat skupinku do bezpečné vzdálenosti od trati a o vteřinu později už letí kolem spurtující čelo. To bylo o fous.

Při vyhlašování se tleská úplně každému a úplně pořád. Je to neskutečná atmosféra. Ještě stále jsme rozklepaní z cest, které jsme museli ten den absolvovat a tak když moderátor říká "Silnice jsou tady občas horší.", tak jsme rádi, že nemáme ten pocit sami.

Nekonečných dvacet kilometrů a sušená treska

Po ceremoniálu jdeme k našim kolům, která naštěstí nikam nezmizela. Spekuluje, jestli máme jet do Šternberka na kole nebo počkat na vlak. Vedle kol si leští motorku jakýsi mladík a tak se ho tačka ptá, jaký že je na té silnici do Šternberka provoz a jestli by se tam dalo jet na kole. Odpověď je ne moc velký a určitě ano. Radí nám cestu z města a dodává, že "Je hrozné, jak je to kvůli tomu závodu všechno zavřené. Aha, vy jste tu kvůli němu. A stálo to alespoň za to? Stálo... Tak jedte opatrně." Loučíme se a vyrážíme podle plánu, který nám nakreslil, směr Šternberk. Což o to, cesta je to krásná, nová a prostorná. Aut na ní jezdí tak přiměřeně a nechovají se k nám příliš bezohledně. V jedné chvíli nás dokonce míjí autobus Etixxu, tak mu máváme, dokud nezmizí za obzorem, ale asi nás neviděli. Jediným problémem je příšerný žár, který stoupá z polí a ze silnice a který nám jako horký protivítr znepříjemňuje cestu. Přijíždíme do první obce na trase a cedule nám hlásí Šternberk 8. Super, už jsme ujeli deset kilometrů! Při výjezdu z obce je ale na ceduli napsáno Šternberk 10. Moje radost se mění v zoufalství, když dojedeme do další obce, kde cedule stále hlásí Šternberk 10. Ještě že můj tachometr je někde hluboko uvnitř brašny a nemusím tak ještě horšit situaci reálnými čísly. Každý průjezd obcí je jako průjezd rajskou zahradou. Mezi domy se můžeme alespoň na chvíli ukrýt před sálajícími poli a jízda se stává na krátký okamžik příjemnou. Po dalších asi trilionech kilometrů (vázně,

kde mám ten tachometr?) taťka prohlašuje něco o sušené tresce. Ano, to rozhodně vystihuje situaci.

Do Šternberka přijíždíme naprosto vyčerpaní a městem se téměř plahočíme. Když se ale z jedné zahrady začne ozývat "Krásný úděl..." sebereme ještě poslední zbytky adrenalinu a raketovou rychlostí opouštíme zasaženou oblast. V kempu si pak zpíváme Felicitu, Jámu a Parmazán, abychom zahnali tu hrůzu, kterou musely naše uši vytrpět.

Dali jsme se na RAW cyklistiku a jezdíme po čichu

V sobotu jedeme do Olomouce. Cyklostezka vede prakticky pořád podél trati a nám se jede skvěle. V jednu chvíli dokonce předjíždíme partu nějakých mladých kluků. Divím se, že je to vlastně vůbec nevzrušilo. Další vtipný moment se značením cyklotras nastává při průjezdu obcí kousek od Olomouce, když se jedna cesta dělí na tři. Značka cyklotrasy tam sice stojí, ale ještě před křižovatkou, takže to, že jsme přijeli po cyklotrase víme, super, ale kam máme jet dál je záhadou. Taťka volí jednu z nich, která asi byla ta nejsprávnější. Příjezd do města je trošku hektický, vůbec nevíme kde jsme a kam bychom měli jet. Když přijedeme před katedrálu svatého Václava, chválím taťku, jak jsme tu byli rychle. "Ty myslíš, že jsem věděl kudy jet? Já jsem jel po čichu." Asi cítil ten posvátný odér Dómu.

Jedeme dál, na Horní náměstí, kde u Sloupu Nejsvětější Trojice využívám všech tří informací, které si o této stavbě z referátu na OV pamatuji a zaujatě je vyprávím taťkovi. Posléze zjišťuji, že na desce v dlažbě je víc informací, než si byla moje hlava schopná zapamatovat. Tak nic. Taťka je ale ze sloupu stejně celý vykulený, protože prý nikdy netušil, že něco takového v Olomouci na náměstí mají. Socíkovské učebnice úplně popřely existenci největšího barokního sloupu ve střední Evropě. Ale hlavně, že bylo levný máslo.

Vymotáváme se z centra a hledáme cestu na Svatý kopeček. Držíme se po žluté, která ale náhle končí zákazem vjezdu a stavební technikou. Už si skoro začínám myslet, že to je na Olomoucku nějaká hra *Ukonči cyklostezku jak nejtípněji dovedeš*. Chvíli bloudíme, pak se najdeme na nějaké silnici, taťka odchytne paní a ptá se na cestu. Už je nám to jasné a jedeme. Během cesty na Svatý kopeček mám opravdu krizi. Taťka říká, že po třiceti kilometrech vždycky cítí únavu. Tohle není jen tím. Je hrozné horko, vůbec žádný stín a mě se nohy samy od sebe přestávají točit, když se kouknu před sebe, na ten příšerný kopec, který musíme vyjet.

Zrádná kostkovic

Dostáváme se na silnici plnou aut, do obce kamsi pod Svatým kopečkem. Opět jsme bezradní a opět se ptáme na cestu. "Jedte po silnici, tudy vede nahoru kostkovic, to je hrozná cesta," radí nám paní. Tak tedy kostkovic, připsujeme si to slovo do slovníčku místních názvů a přes varování se po ní vydáváme. A hned na začátku slezáme z kol. Tohle nedáme. Podle odhadu tak 15% sklon a kdyby kostkovic! Hrubý neopracovaný kámen je to. Tudy by měli vést nějakou královskou etapu, jestli chtějí organizátoři vzrůšo. Proti tomuhle je stoupání od hradu ve Šternberku úplně nic.

Nevím, jak dlouho jsme šli nahoru. Možná patnáct minut, možná třicet minut, možná tři čtvrtě hodiny. V tom hrozném krpále jsem ztratila pojem o čase. Děsí mě, že jsou podél cesty stále nějaké domy. To tam fakt lidé bydlí?! Vyškrábeme se nahoru a zrovna zvoní čtvrt. Kolem kostela stojí spousta aut, potkáváme načesanou slečnu ve společenských šatech. Já nevím, proč se vždycky musíme přimotat k nějaké svatbě. Už je to skoro tradice. Teď mě to ale spíš našťve, protože z kostela nakonec nevidíme téměř nic. A vzhledem k tomu, v které části se obřad právě nacházel, když jsme tam nakoukli, čekat na konec by se rozhodně nevyplatilo. Posbíráme tedy síly a vydáváme se pryč.

Dáváme se po modré, taťkovi je nejsympatičtější. Než vjedeme do lesa, ještě si všimnu profilu trasy na informační tabuli. Je to totální pila.

Začínáme krátkým sjezdem a hned zase prudkým výšlapem. Pak už jen sjíždíme. Chvilku to je pohodové, pak následuje mírně technická pasáž, po té velmi technická pasáž a od určité chvíle už kola jen vedeme. Ve vymletém korytě si namlít nepotřebuji.

Přijíždíme do Dolan, kde je úplně mrtvo až na tři velká auta České televize, které už chystají zítřejší přenos. Protože vody už máme málo, o cestě lesem, kterou jsme měli v plánu vůbec nic nevíme a také nevíme, jestli bychom zvládli ještě jeden kopec, rozhodujeme vrátit se do Šternberka po silnici.

Okolo nás sviští auta, ale nám se jede dobře. V jednom místě je značka *zákaz vjezdu traktorům a povozům s koňmi*, tak tady nás asi fakt nechtějí. Na první možné odbočce se stahujeme do nějaké vesnice a vymýšlíme co dál. Objevujeme cyklostezku, která se po několika kilometrech napojuje na tu, po které jsme jeli ráno. Neváháme a vyrážíme. Podjíždíme silnici, po které jsme ještě před okamžikem jeli a zahlédneme projíždějící skupinku cyklistů. No jo, když mají silničky a dresy Tinkoff-Saxo, tak si můžou dovolit jet po státní.

Taťka stále ještě neocení výhody, které plynou z pořízení si dcery

Ve Šternberku jsme coby dup a v jedné z restaurací si dáváme, od čtvrtka snad už šestou, kofolu. Chceme zabrat co nejlepší místo v kopci a tak vyrážíme. Asi po pěti stech metrech stoupání po kostkách taťka slejzá z kola a hledáme nějaké příjemné místo. I když zbývá více než hodina do plánovaného průjezdu prvním kolem, kopec se už začíná plnit lidmi. Vytahuji své balení kříd, které otevírám poprvé od momentu, kdy jsem je dostala asi k osmým narozeninám. Taťka tvrdí, že to nebude na hladkých kostkách držet. Demonstrativně jednu nejbliž k nám zabarvím bílou křídou. Vidíš? Drží. A jdu kreslit obrys vlajky. Taťka asi nemůže snést pohled na mě, jak se v tom plácám a jde mi na pomoc. Kolem prochází rodina a maminka nám hlásí "Musíte přidat. Skoro vůbec to není vidět." Taky jsme ještě nezačali vybarvovat. Pod vlajku ještě doplňuji LEO, přičemž očko je jen mírně vachrlaté. Za chvilku máme hotovo a já jsem s naším výtvozem velmi spokojená. Taťka pronáší něco o tom, že by ho v životě nenapadlo, že bude v dvaapadesáti kreslit po silnicích a že tohle s Fráňou nikdy dělat nemusel.

Od čeho by mě taky potom měl, že?

Děsí mě, že červená v místech kudy projíždí auta nebezpečně bledne. Možná s tím nedržením měl přeci jen taťka pravdu. Těsně před průjezdem prvních motorek tak ještě rychle zabarvuji vybledlé kostky. První průjezd závodu zvládne vlajka s obtížemi, během druhého se už ztrácí a ve třetím je už sotva viditelná. Ale dobrý pocit mi to nezkaží.

Nekončící nadšení

První průjezd závodníků je skvělý. Naproti na chodníčku sedí rodina s dětmi, když se najednou vyplašeně ozve "Oni jedou po chodníku! Rychle děti pojďte pryč!" Než stihnou pobrat všechny lahve od limonád, balonky a řehtačky, první jezdec je metr od nich. Okolo nás projíždí po svém jménu König, v závěsu má Štybara a za nimi pak Vakoč. Je super vidět ho v dresu mistra republiky. Sluší mu to a ještě je dobře indentifikovatelný. Vedle nás stojí dva pánové, kteří fandí opravdu hodně. Já jsem za to ráda, protože se tak alespoň nemusím stydět taky si pořádně zafandit. Ta dvojka pod náma je skutečně povedená. Jeden drží startovku, druhý pozoruje čísla. V praxi to pak vypadá následovně

"Koukni se, kdo je 144?" "144 je Boušek." "Boušeeeeeeeeek!" Mezi jednotlivými koly si vypráví o závodnících a nejvíce pak o Leovi a jak tu předloni vyhrál. Pán tu prý fandil před dvěma roky sám. A dneska - plný kopec.

Při druhém kole okolo nás projíždí Francouz ve žlutém, nejlepší vrchař ze včerejška. Ujede ještě pár metrů, pak se otočí a sjíždí zpátky. Už to prostě nemělo cenu. V zatáčce pod námi potkává závodníky, kteří začínají třetí okruh. V čele jede Leo a za sebou má Jana Hirta z CCC. Následuje skupinka Honzy Bárty, za nimi vlaje Petr Vakoč. A až dlouho po nich projíždí Štyby. Průjezd Štybara jako by byl signálem *už nikdo další zajímavý nepojede, všichni dolů!* a celý kopec se začne hromadně přesouvat do cíle pod hradem. Ani my neleníme a díky kolům jsme dole hned. Není nám to ale nic platné, v cíli je našlapáno a procpat se někam je nad lidské síly. Königův průjezd tak vidíme až úplně na poslední chvíli, ale co na tom, nadšení davu se dá skoro krájet a tak jásáme se všemi ostatními, i když vůbec nic nevidíme. Po spurtu Štybarovy skupinky rychle utíkáme k pódiu, abychom alespoň tam něco viděli. Taťka zabírá místo hned u plůtku, naproti stanu, kde se jezdci vydýchávají a upravují než jdou na pódium. Úžasné místo.

Ceremoniál se nese v jedné velké vlně euforie. Skoro se nepřestává tleskat. Vždyť snad krom jediného závodníka jsou to všichni čeští kluci. Super chvílka nastává, když se vyhlašuje dres nejlepšího českého závodníka. Vakoč, který to evidentně vůbec nečeká, si v poklidu povídá ve stanu a když uslyší svoje jméno, nenašel by se lepší výraz pro překvapení. Rychle se snaží sundat si svůj růžový dres, ale zasekne se mu zip. Chvilku s ním bojuje, ale pak svlékne trikot přes hlavu. Mezi tím už dozní oslavná hudba, přestane se tleskat. Ale když Vaky vyběhne na pódium, ozve se další vlna nadšení. A já se nepřestávám smát.

Po skončení ceremoniálu se cíl rychle vylidňuje. Za chvíli se dá už prostorem, před chvílí zaplněným do posledního místečka, bez problému projít.

Ještě stále naladěni na nadšenou vlnu závodu přemýšlíme, jestli bychom zítra nejeli na start v Olomouci. Po krásně prožitém odpoledni se nám nechce závod opouštět. Ale po zjištění, že je start už v deset, nápad zavrhneme, protože bychom se do odjezdu vlaku ve dvanáct patnáct asi ukousali.

Ráno si tak ještě v klidu poležíme, posnídáme, pobalíme. Ve Šternberku si prohlédneme kostel a náměstí, v jedné z ulic si dáme bazénové presso a horkou čokoládu a pak se lážo plážo přesouváme k nádraží. Při výjezdu na hlavní ulici k nádraží nás překvapuje příslušník policie, zastavující dopravu a nad námi kroužící vrtulník. Že by tudy závod projížděl? Když přijedeme k jednomu z policistů, zrovna vysvětluje nakvašenému řidiči "Do patnácti minut tu bude balík." Tak přeci jen! Celý nadšení se stavíme k silnici a vyhlížíme kolonu. Do pěti minut projíždí uprchlíci, za chvíli se kolem nás prořítí balík. Kdybychom to chtěli naplánovat, tak to nikdy nevymyslíme.

Všechno zlé je pro něco dobré

Cesta zpět se neskutečně vleče. Připadá mi ještě delší než cesta tam. V Praze je hrozné dusno, schováváme se na Masaryčce a přemýšlíme, co dál. Nechápu, jak je to možné, ale oni tam nemají na peronech lavičky! Tak to už je fakt vrchol. Koupený kus pizzy tedy jíme opření o přední zeď nádraží. Fuj. Postupně se venku zatahuje, až je na ulici úplná tma. A pak se po měsíci sucha rozprší.

Prší tak moc, že než uděláme dva kroky z peronu do vlaku, jsme promočeni na kost. Ve vlaku si pak připadáme jako v akváriu. Voda stéká po oknech proudy. Někde před Ústím se vlak zastaví. Stojíme asi deset minut a pak zase jedeme. Taťka na idosu zjišťuje, že je porucha v zabezpečovacím zařízení a tak je trať průjezdná pouze po jedné koleji. Ta technika. V Ústí na nádraží zůstává vlak stát. Stojíme tam asi deset minut, když vlak úplně zhasne. Na monitorech se ukazují chybové hlásky nejrůznějšího

typu, ale ve vlaku panuje stále úplná tma. Takhle tam ve tmě sedíme dalších deset minut, když vlak opět nastartuje a z reproduktorů se ozve "Tento vlak zde jízdu končí, prosíme vystupte." Průvodčí nás pak posílá na druhé nástupiště, že tam pojedou osobák do Děčína. Na druhém nástupišti je našlapáno a panuje tu totální chaos. Dívka s mladíkem vedle nás řeší, jestli jí ten vlak pojedou do Lovosic, protože potřebuje do Lovosic a jestli se tam nedostane tak fakt neví!, další dívka nás osloví, co že to teď hlásili, protože byla nějak mimo. Taťka ji pak loví po nástupišti, aby náhodou nenasedla na ten vlak do Chebu.

Lidé už začínají nervózně přešlapovat, když se objeví výpravčí a říká "Ne, tudy vlak do Děčína nejede. Do Děčína vždycky z prvního." Nastává davová panika, když se všichni potřebují dostat na první nástupiště jako první. Taťka píše Fráňovi o našich strastech a ten nám na to odpoví, že jejich rychlík úplně zrušili a teď čekají v Děčíně na EC. Když přijíždíme do Děčína, Fráňa na nás čeká u schodů a pomáhá nám s koly. V hale si dáváme kola k Markétce a Máše, která nás radostně očichává a jako jediná skupinka z té spousty lidí v hale jsme úplně vysmátí.

České dráhy nám zařídili rodinné setkání a to je přeci skvělé!

I když na toho projíždějícího Vakoče to stejně nemá.

fotoreportáž: http://bethulda.rajce.idnes.cz/Czech_Cycling_Tour_2015/

From:

<http://www.bethulda.cz/> - **Bětkosvět**

Permanent link:

<http://www.bethulda.cz/doku.php?id=hasmich>

Last update: **2016/09/27 18:19**

